

voplatným zdaněným příjmem jest příjem jeho z roku 1917, nedosahující ani sumy 20.000 Kč, a že zdanění příjmu z roku 1919 v částce 248.316 Kč není dosud pravoplatné, poněvadž st-l podal proti předpisu daně včas rekurs, dosud nevyřízený, zamítla zsr nař. rozhodnutím a to bez nějakého odůvodnění.

Stížnost uznal nss důvolnou, neboť okolnost, že žal. úřad neprovedl šetření, jak právem st-l vytýká, o údajích rekursu, že výměra příjmové daně vzaté za základ není v moc práva vešlou, jak předpokládá prvý odstavec § 5 vl. nař. č. 463/1921, a že na tuto námitku rekursu v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nereagoval, zakládá podstatnou vadu řízení, která znemožňuje nss-u, aby seznal právní stanovisko, z něhož úřad vycházel, a přezkoumal pak nález po stránce jeho zákonitosti.

Vzhledem k tomu slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle 2. olst. § 6 zák. o ss.

Č. 3573.

Vystěhovalectví. — Policejní právo trestní: I. Může ministerstvo soc. péče uložití zámořské paroplavební společnosti za povinnost, aby všechny tiskopisy, návštějí atd. pro obchodování svoje v čsl. republice předkládala ministerstvu k předchozímu schválení? — II. Reklama promítaná v kinematografu jest také »návěstím«.

(Nález ze dne 8. května 1924 č. 7924).

V ě c: A. St. v P. (adv. Dr. Jaroslav Nebesář z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o nález pro přestupek předpisů o vystěhovalectví.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Trestním nálezem pražského magistrátu ze 16. listopadu 1922 byl st-l jako odpovědný zástupce paroplavební společnosti »Cunard Line« uznán vinným přestupkem podmínky, jmenované společnosti uložené dle § 40 nař. z 8. června 1922 č. 170 Sb., tedy předpisu vydaného podle zák. z 13. března 1922 č. 71 Sb., a odsouzen podle § 37 téhož zák. k pokutě 150 Kč, resp. k vězení na 3 dni. Skutková podstata shledána byla v tom, že v biogramech »Lidobio« a »Lucerna« promítána jest reklama paroplavební společnosti »Cunard Line« tohoto znění: »Nejrychlejší spojení mezi Evropou a Amerikou — paroplavební společnost Cunard Line«, kteráž nebyla min. soc. péče k schválení předložena, ač toto uložilo společnosti »Cunard Line« podle § 40 vl. nař. č. 170/1922 tuto podmínku:

»Všechny tiskopisy, oběžníky, letáky, prospekty, návštějí, zvláště všechny plakáty a anonce pro veřejný tisk, jakož i všechny jiné publikace, týkající se obchodování v čsl. republice, jest předkládati dříve, než je společnost přímo neb nepřímo uveřejní nebo dá do oběhu v čsl. republice nebo kdekoli v cizině, dvojmo min. soc. péče k předchozímu schválení, bez něhož takové uveřejňování a dávání do oběhu není přípustno«.

Odvolání z tohoto nář. zamítla zsp. nař. rozhodnutím, poněvadž skutková povaha přestupku jest zjištěna konaným šetřením a vlastním doznáním odvolatelovým. Námitky odvolání zamítnuty byly jako liché, ježto text reklamy biografní jest pokládati za veřejné ohlašování, podléhající povinnosti předložení k schválení min. soc. péče, jak bylo jím společnosti »Cunard Line« uloženo, a že text biografního ohlášení, o němž tu jde, týká se obchodování v čl. republice. — — —

Nss nemohl stížnost uznati důvodnou. Trestní nář. I. stolice konstatuje v souhlase s oznámením min. soc. péče, že podmínka svrchu uvedená byla společnosti »Cunard Line« uložena min. soc. péče podle § 40 vl. nař. z 8. června 1922 č. 170 Sb. Stížnost tuto okolnost nepopírá, nýbrž dovozuje, že reklama v biografu promítaná, jež dala podnět k zavedení trestního řízení proti zástupci společnosti, se vystěhovalectví netýká, k stanovení podmínek pro jinou činnost společnosti že však min. soc. péče oprávněno není.

Stížnost popírá tedy v podstatě zákonitost této podmínky. Naproti tomu však jest uvésti, že námitka tohoto obsahu byla by snad mohla vznésti jmenovaná paroplavební společnost proti výroku, jímž jí podmínka ta byla uložena; v rámci řízení trestního nemůže však st-li nezákonnost podmínky formálně platně stanovené s účinkem namítati. Že by však šlo o podmínku, která zřejmě vybočuje z mezí kompetence min. soc. péče, takže by slušelo ji pokládati za právně neúčinnou, nss neshledal. Neboť uložilo-li min. soc. péče jmenovanému podniku dopravnímu předkládati k schválení všechna návěští atd. pro veřejnost určená, vyhradilo tak posouzení otázky, zda ta která reklama se vystěhovalectví týká a předpisům zák. z 15. února 1922 č. 71 Sb. se nepřičí, svému vlastnímu uvážení. Sleduje tedy uvedená podmínka zjevně účel, aby si min. zajistilo účinnou kontrolu k zamezení propagandy vystěhovalcké zákonem zakázané a nelze proto důvodně tvrditi, že by příkaz takový již podle své podstaty překročoval meze zmocnění jmenovanému min. předpisem § 40 vl. nař. z 15. února 1922 uděleného, a byl z tohoto důvodu právně neúčinný. Je-li však příkaz předkládati veškerá reklamní oznámení pro společnost závazný, nebylo třeba v daném případě zkoumati, je-li věcně oprávněno tvrzení stížnosti, že reklama, jejíž promítání dalo podnět k trestnímu řízení proti st-li, vystěhovalectví se vůbec netýká.

Ale ani další námitce nelze přiznati oprávnění. Jestliže společnosti bylo uloženo vyžádati si předem schválení pro všechny tiskopisy atd., návěští, zvláště pro všechny plakáty a anonce pro veř. tisk, jakož i všechny jiné publikace, nemůže býti opravdově pochybováno o tom, že také reklama čili návěští promítané světlem tomuto předpisu jest podrobena, neboť i taková reklama jest návěštím, publikací svého druhu.

Neshledav námitky důvodnými, musil soud stížnost zamítnouti.

Č. 3574.

Kinematografy. — Policejní právo trestní: Kdy lze provádění zakázaného filmu pokládati za »veřejné« ve smyslu § 15 min. nařízení z 18. září 1912 č. 191 ř. z.

(Nález ze dne 8. května 1924 č. 7925).